

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. V. De spe veniæ & zelo pœnitentiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

phano tibi panderentur cæli, & videres hierarchias Angelorum comitantes Christum ad te descendentem, vt ab eo aliquid peteres: nam certius est per fidem venisse Christum ad altare, quàm si visu tuo illum intueris. Hoc modo curet quisque penetrare veritates fidei, ac in earum certitudine se affirmare, consequenter perinde operando. Quo modo consequenter procedis, & non tibi ipsi imponis, cum dicas plus æstimare minimam gloriæ particulam, quàm vniuersi orbis imperium; & tamen pro cælo nec vllam voluptatem tuam velis negare, & pro rebus temporalibus sine fine labores & angaris? Hoc videtur contingere non posse, nisi æstimentur plus terrestria & caduca, quàm cælestia & æterna bona.

CAPVT V.

De spe veniæ & zelo pœnitentiæ.

Qui plus bonus est, plus odit peccatum: qui plus odit peccatum, magis cupit destruere illud: plus igitur desiderat Deus dimittere peccata, quàm pœnitens ipse, qui veniam postulat. Deus magis bonus, ideo magis odit mala. Si peccator qui malus est, odit suum delictum, & vult destruere, quantò magis Deus qui optimus est? Quisque quæ

B 4 sua

sua sunt, quærit : solus Deus quæ tua sunt, tuamque salutem exoptat, ne dubites de veniâ & auxilio diuino. Locupletissimum fideiussorẽ habemus Filium Dei, si velimus conuerti. Nec deest mansuetudo creditori, nec fors sufficiens fideiussori. Ne diffidas, peccator, ob enormem magnitudinem tui debiti: respectu infinitæ misericordiæ Dei, & meritorum Christi, exiguum est. Infinitus noster thesaurus, IESVS est crucifixus. Stultum erit putare, maximum Imperatoris ærarium non sufficere, si tibi concederetur, vt inde solueres drachmam quam debebas: stultius est morari, quo minus satisfacere Deo velis, confidens in IESV.

Ridiculus eris, si tibi iniustus es, qui alijs esse vtilis & beneficus gauderes. Quantum gratulareris, si tuâ occasione & diligentia facta fuisset conuersio sancti Augustini, aut Magdalenæ, aut Pauli Apostoli, aut alterius magni peccatoris, quem adduxisses ad Deum; & modò id facere absque dubio conareris, si in tuâ potestate esset facere aliquem verè pœnitentem & æquè sanctum, ac Magdalenam: recordare quòd in tuâ potestate sit cum gratiâ Dei facere te pœnitentem, & seriò dolentem de peccatis, etiam leuibus, & valdè feruentem & sanctum: conuerte te, & gloriare de tuâ conuersione plus quàm de alienâ.

Quis

Quis, dum non sit desperatus, si iam moribundus præ fame esset, panem vellet dare leuiter esurienti, nec indigenti illâ misericordiâ crudeli, & se in extremis positum pateretur perire? Te mone, te hortare, tibi prædica: nihil desideratur, vt dimittantur tibi peccata, nisi tuum desiderium, dolor, & dispositio, ex gratiâ etiam. Ecce Deus expectat paratus; maius auxilium vult dare. Iam habes pignus suæ bonæ voluntatis, tuam voluntatem boni quæ à Deo est.

Nescio quomodo, cùm constes corpore cognato brutis, & animâ cognatâ Deo, corporis tuendi artem commendes & quæras, at animæ medicinam à vitijs tuis & morbis contemnas. Præcipua sollicitudo sit præcipuæ rei. Prima cura animæ sit, propter quam corpus est: & iam si prima, hoc modo sola debet esse. Animæ morbi maiores sunt, & plures, & perniciosiores; eius medicina certa & sine dubitatione, cùm sanentur, qui verè volunt sanari: corporis verò curatio est fallax; nam non statim conualescunt, qui curantur. Tum medicamenta corporis difficilia, amariora, maioris sumptus, nec in promptu sunt; sed deportari est opus ex transmarinis, & ferè ultramundanis regionibus, quæ sunt in alio orbe: animæ verò remedia faciliora obuia, quæ non modò domi habeas, sed in te ipso, nec ultra

tuam voluntatem. Cur igitur tot animæ tuæ malis non mederis, cū solliciteris in quavis corporis affectione malâ ?

O summa Veritas Dei illumina me, quia ignorantia hoc efficit : nam corporis affectiones iudicat animus, & sentit; animi verò morbos non sentit corpus : solū ab animo sentiri & cognosci possunt; sed cū id ipsum langueat, quod deberet iudicare, ideò suos morbos non iudicat anima, nec quærit remedium: sed quò peiùs se habet, minùs se sentit malam; quò magis ægrotat, minùs ægritudinem suam cognoscit; velut membra corporis grauiùs laborant, cū sensum amiserunt. O Domine, quantum languent animæ nostræ, quæ non dolent tot defectus, distractiones, negligentias & irreuerentias erga te, qui habitas in nobis ! Da mihi, vt leuissimam etiam culpam fluuijs lacrymarum expiem, & toto corde doleam, nec patiar in me vllam offensionem tui.

Quam excusationem potest dare homo, quòd non cōuertatur, adhæreatq; Deo statim omnibus suis viribus ? An quòd non sentiat suum malum, cū ad oculum non pateat ? Sed iam per fidem monemur, quæ certior est oculis. An quòd natura nostra infirma sit, & prona ad malum ? Sed hoc ipso debet quætere robur, arma, & fauorem Dei ; ne sine
ope

ope & armis iaceat in imbecillitate suâ relictus inimicis suis. An quòd plura sint incitamenta ad peccandum? Fallitur, plura sunt & fortiora ad iustitiam, & repugnandum. Si mundus hortatur, Deus vetat: si natura inclinatur, gratia compescit: si dæmones suggerunt, Angeli inspirant. An quòd mali prosperantur? O insania, amare momentaneam prosperitatem, & non timere æternitatem calamitatum! An quòd tempus speres in senectute reformandi te, nam Deus expectauit multos? O insensate, non est promissa vita, sed oblata venia, ô ingrata, abuteris gratiâ & patientiâ Dei. Caue; non iniuste Deus aget, si non dederit veniam quando & quomodo vis, cum nolis modò cum inuitat. An quòd sit molesta via virtutis & spiritus? Sed numquid placidior erit inferni aut purgatorij ignis?

CAPVT VI.

Forma peccatoris proponitur.

OVos Cherubim & Seraphim, qui tegitis pedes & faciem, quia pudet non satis amare bonum meum Deum meum, commodate mihi linguam vestram, commodate vocem Archangeli, & tubam Dei, vt per vniuersum tonem euocando mortales: Surgite
mor-